

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/228486,Marek-Handerek-Boleslaw-Kontrym-Zmudzin-zycie-i-smierc-dla-Polski.html>

27.02.2026, 13:53

Marek Hańderek: Bolesław Kontrym „Żmudzin” - życie i śmierć dla Polski

Bolesław Kontrym urodził się 27 sierpnia 1898 r. w majątku Zatrucie na Wołyniu, w rodzinie o szlacheckich korzeniach i tradycjach walk o niepodległość.

27.08

Bolesław Kontrym. Fot. Wikimedia Commons/domena publiczna (wg Wikimedia Commons - autor nieznany, a zdjęcie pochodzi z niepublikowanej książki Cezarego Chlebowskiego „Pod znakiem Wachlarza”)

Już jako dziesięcioletni chłopiec, Kontrym rozpoczął naukę w carskiej szkole kadetów

w Jarosławiu na Wołgą, której jednak nie ukończył ze względu na zatarg z jednym z uczniów. Wkrótce sam zaciągnął się do wojska i po ukończeniu czteromiesięcznego kursu w szkole wojskowej w Saratowie, rozpoczął służbę w carskiej piechocie na froncie wschodnim I wojny światowej. Znudzony służbą sztabową, we wrześniu 1916 r. poprosił o przeniesienie do zwiadu konnego.

Z Rosji do wolnej Polski

Na przełomie 1917/1918 r. Kontrym wszedł w kontakt ze stacjonującym w Besarabii II Korpusem Polskim utworzonym za zgodą caratu i wstąpił w jego szeregi. Choć proponowano mu służbę oficerską, zrzekł się stopnia zdobytego w armii rosyjskiej i rozpoczął służbę jako szeregowy. W nocy z 10/11 maja 1918 r. II Korpus stoczył bitwę z Niemcami pod Kaniowem, w trakcie której ze względu na wyczerpanie się amunicji był zmuszony do złożenia broni. Polscy żołnierze dostali się do niewoli. Kontrym nie spędził jednak w niemieckich rękach wiele czasu, gdyż już po kilku tygodniach udało mu się zbiec. Następnie próbował przedostać się do Murmańska, a z niego statkiem okrętem na Zachód. Po drodze został jednak aresztowany przez bolszewików i po kilku tygodniach wcielony do Armii Czerwonej. Razem ze swoim oddziałem wziął udział w walkach w Archangielsku przeciwko wojskom zachodnim wspierającym rosyjskie oddziały antykomunistyczne. W związku z tym, że wyróżniał się w walkach, odznaczono go dwoma sowieckimi orderami.

Wiosną i latem 1920 r. 10 Dywizja Strzelców, w której służył, brała udział w ataku na Polskę. W trakcie tej kampanii Kontrym dowodził 82 pp. i został po niej po raz drugi odznaczony orderem Czerwonego Sztandaru. W listopadzie 1921 r. został słuchaczem kursu na Akademii Sztabu Generalnego w Moskwie. Na początku kolejnego roku rozpoczął współpracę z polskim wywiadem, któremu od tego momentu dostarczał informacje na temat dyslokacji jednostek Armii Czerwonej, wyciągi z materiałów, jakie wywiad sowiecki uzyskał na temat sił polskich oraz dane dotyczące organizacji Akademii Wojskowej w Moskwie.

W połowie 1922 r. Kontrym wysłał żonę i syna do Polski razem z grupą repatriantów. Pół roku później sam poprosił o pomoc w opuszczeniu Rosji Sowieckiej. Po otrzymaniu odpowiednich instrukcji i środków w grudniu 1922 r. przekroczył granicę. Wcześniej starał się przekonać do tego samego swojego brata Konstantego, również oficera Armii Czerwonej, który jednak nie zdecydował się na opuszczenie Rosji.

Policjant, żołnierz, konspirator

Po przyjeździe do kraju Kontrym rozpoczął służbę w Straży Granicznej, wkrótce przekształconej w Policję Graniczną, a w 1924 r. w Korpus Ochrony Pogranicza. Od tego momentu aż do wybuchu II wojny światowej pełnił służbę policyjną na różnych posterunkach – głównie na Kresów Wschodnich – zajmując niejednokrotnie eksponowane stanowiska. Koncentrował się głównie na zwalczaniu organizacji komunistycznych i odniósł na tym polu wiele sukcesów, spośród których największym było rozbicie komunistycznych struktur w Białymstoku.

W trakcie wojny obronnej 1939 r. po wkroczeniu Armii Czerwonej przedostał się na Litwę i tam został internowany. Szybko jednak uciekł i dotarł do Francji, gdzie przydzielono go do Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Od marca 1940 r. służył w formacjach liniowych w ramach Samodzielnej Brygady Strzelców Podhalańskich i jako dowódca plutonu wziął udział w bitwie pod Narwikiem, a następnie w kampanii francuskiej. Po kapitulacji Francji krótko pełnił funkcję Kierownika Działu Wizowego Placówki Ewakuacyjnej w Marsylii przy tamtejszym polskim

konsulacie. Pod koniec 1940 r. znalazł się na terenie Wielkiej Brytanii.

W połowie 1941 r. Kontrym zgłosił się na kurs „cichociemnych”. Po przeszło rocznym szkoleniu, na początku września 1942 r., został zrzucony do Polski pod przybranym nazwiskiem Bolesław Konopacki. Po przeszło miesięcznej aklimatyzacji, jako „Żmudzin”, na krótko został przydzielony do „Wachlarza”, będącego wydzieloną strukturą AK powołaną do prowadzenia dywersji na tyłach wojsk niemieckich walczących na froncie wschodnim.

W maju 1943 r. rozpoczął służbę w Państwowym Korpusie Bezpieczeństwa (PKB), podległym Departamentowi Spraw Wewnętrznych Delegatury Rządu RP na Kraj. Była to jednostka o charakterze milicyjnym, która po odzyskaniu wolności miała stanowić załączek policji. Kontrym został zastępcą Głównego Inspektora PKB oraz szefem Służby Śledczej.

Równocześnie z pracą w PKB Kontrym kierował oddziałem zbrojnym powołanym do ochrony Delegata Rządu na Kraj i jego aparatu urzędniczego oraz wykonywania akcji zbrojnych zleconych przez Delegaturę lub Kierownictwo Walki Cywilnej, w tym likwidacji osób skazanych przez sądy podziemne. Swoją chrzest bojowy oddział przeszedł 2 sierpnia 1943 r. pod dowództwem zastępcy Kontryma ppor. Józefa Zatryba „Krzysztofa”, kiedy to na placu Żelaznej Bramy zastrzelili oni esesmana. Po tej akcji oddział zaczął otrzymywać do wykonania wyroki śmierci. Przyjmuje się, że mógł on dokonać nawet 25 likwidacji.

Kontrym wykazał się bohaterstwem w trakcie powstania warszawskiego, walcząc w rejonie ulicy Królewskiej w Śródmieściu Północnym. Jednym z najcięższych do wykonania zadań, przed jakim stanęli służący tam żołnierze, było zdobycie budynku PAST-y. W trakcie jednego ze szturmów na ten obiekt Kontrym został ranny i spędził tydzień w szpitalu.

W dniu 27 sierpnia 1944 r. „Żmudzin” otrzymał trzeci już w trakcie II wojny światowej Krzyż Walecznych. Nieco ponad dwa tygodnie później został po raz kolejny ranny i musiał ponad tydzień spędzić w szpitalu powstańczym w Śródmieściu Południowym. Po jego opuszczeniu został odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari (V klasy). Po upadku powstania znalazł się w niemieckiej niewoli.

[Czytaj artykuł Marka Hańderka: *Bolesław Kontrym „Żmudzin” – życie i śmierć dla Polski na portalu przystanekhistoria.pl*](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

Cichociemni